

Arrest

nr. 281 325 van 5 december 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 19 juli 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juli 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2022 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 mei 2022.

Gelet op de beschikking van 15 september 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat H. CHATCHATRIAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”,

waarbij zijn huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal) evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Op 14 juni 2019 dienden verzoeker en de moeder van zijn kinderen een eerste maal een verzoek om internationale bescherming in. Verzoeker vreest bij terugkeer naar El Salvador dat hij zou worden vermoord door bendeleden. In hoofde van zijn jongste zoon L. A. vreest hij hetzelfde. Voor zijn oudste zoon J. C. uit verzoeker de vrees dat hij het slachtoffer zou worden van algemene criminaliteit en gevisieerd zou worden door bendes die jongeren rekruteren. Ter staving van zijn verzoek legt verzoeker de volgende documenten neer: een identiteitskaart op zijn naam d.d. 23 mei 2019, een paspoort op zijn naam d.d. 12 april 2019, een geboorteakte op zijn naam, een geboorteakte op naam van G. Y. R. G. , een geboorteakte op naam van zijn zoon J. C., een geboorteakte op naam van zijn zoon L. A., drie vliegtuigtickets, twee bagagelabels, een bundel internetartikels, een printscreen van een opsporingsbericht van J. B., een printscreen van een bericht over de verdwijning van zijn buurman E., kopieën van twee documenten over de registratie en licenties van zijn handelszaken in Illopango en Sant Martin, twee identificatiekaarten voor de belastingen op zijn naam, een kopie van een dagvaarding van de vrederechtbank in San Salvador d.d. 30 augustus 2019 en een kopie van een dagvaarding van het parket in San Salvador d.d. 1 april 2019.

Op 2 juni 2020 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd immers besloten dat de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten deels niet voldoende ernstig waren om als vervolging of ernstige schade beschouwd te worden en deels niet geloofwaardig waren. Bij arrest met nummer 250 384 werd verzoeker op 4 maart 2021 niet erkend en werd hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Zonder het land te verlaten diende verzoeker op 14 april 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Hij baseert zich in zijn huidig verzoek op de elementen uit zijn eerste verzoek en hij stelt dat hij er tot dusver niet in was geslaagd om een klacht neer te leggen bij het Openbare Ministerie van El Salvador omwille van de corruptie die er heerst. Verzoeker zet uiteen dat hij door het neerleggen van deze klacht nu nog meer gevaar loopt dan voorheen. Verder stelt verzoeker dat hij niet akkoord gaat met de beslissing van het Commissariaat-generaal omdat de discrepanties tussen de verklaringen van hem en zijn ex-partner te wijten zijn aan vertaalfouten van de tolk op het Commissariaat-generaal. Bij terugkeer naar El Salvador vreest verzoeker vervolgd te worden door zijn voormalige vennoot genaamd M. A. M. S. en zijn handlangers. Voor zijn zonen L. A. en J. C. vreest verzoeker nog steeds dat zij zullen worden gerekruteerd en vermoord door de bendes in zijn land. Ter ondersteuning van zijn huidige verzoek legt verzoeker een bundel kopieën neer van het mailverkeer tussen verzoeker en het Ministerie van Financiën, een kopie van een aangifte, een kopie van een attest van bedrijfsregistratie en een kopie van een oproepingsbrief van het parket.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op gemotiveerde en pertinente wijze tot de conclusie komt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker hier in gebreke blijft. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het formuleren van algemene beweringen en kritiek op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter de gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

4.1. Verzoeker hekelt in zijn verzoekschrift volgende motieven van de bestreden beslissing:

“Daarnaast haalt u ook nieuwe feiten aan met betrekking tot uw bedrijfspartner M. A. M. S. tegen wie u een klacht hebt ingediend in El Salvador. In geval van terugkeer naar El Salvador vreest u te zullen worden vervolgd door die persoon en zijn handlangers (DVZ verklaring volgend verzoek, vraag 16). Hierbij dienen evenwel enige bedenkingen te worden gemaakt. Zo schrijft u in het mailverkeer tussen u en het Ministerie van Financiën van El Salvador, dat M. en zijn volgelingen u drie keer hebben geprobeerd te ontvoeren, en dat M. financiële fraude pleegde met het geld van uw bedrijf. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u deze zaken nergens ter sprake heeft gebracht tijdens uw eerste verzoek. Er dient opgemerkt te worden dat er van een verzoeker om internationale bescherming minstens kan worden verwacht dat hij alle relevante aspecten van zijn asielrelaas uit de doeken doet tijdens zijn eerste verzoek. Dit heeft u echter nagelaten. Bij uw tweede verzoek verklaart u deze nalatigheid door te stellen dat uw advocaat u had aangeraden hier niets over te zeggen als u hieromtrent geen bewijzen kon neerleggen (DVZ verklaring volgend verzoek, vraag 16). Deze verklaring wordt echter niet aanvaard daar u tijdens uw eerste verzoek nog andere beweringen heeft gedaan zonder deze te staven aan de hand van concrete bewijzen. Bovendien legt u slechts kopieën voor van het mailverkeer tussen u en het Ministerie van Financiën, waarbij moet worden gesteld dat kopieën geen waarborg bieden inzake authenticiteit zodat er geen bewijswaarde aan kan worden toegekend. Deze

vaststellingen doen dan ook in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden problemen met uw zakenpartner.

Nopens uw stelling dat u sinds 2010 probeerde een klacht neer te leggen tegen M., maar u hier slechts vorig jaar in slaagde omdat het Openbaar Ministerie corrupt is (DVZ verklaring volgend verzoek, vraag 16), dient opgemerkt te worden dat het erg vreemd dat u tijdens uw eerste verzoek heeft verzwegen dat u naar eigen zeggen gedurende een decennium pogingen heeft ondernomen om bescherming te krijgen van de autoriteiten van uw land (DVZ verklaring volgend verzoek, vraag 16). Evenzeer bizar is het gegeven dat u stelt dat deze klacht u in groter gevaar brengt (DVZ verklaring volgend verzoek, vraag 16). Over het voorgaande dient eerst en vooral gesteld te worden dat dit een hypothetische vrees is, en u er niet in bent geslaagd bent te duiden hoe M. er achter zou komen dat u een klacht heeft neergelegd. Dat u een klacht neerlegt met de idee indachtig dat u daarna nog meer gevaar zou lopen (DVZ verklaring volgend verzoek, vraag 16), getuigt verder ook niet van een oprechte poging om bescherming te verkrijgen van de autoriteiten van uw land. Het kan immers niet de bedoeling zijn dat een verzoeker zich bewust verder in de problemen tracht te brengen in zijn land van herkomst om een ernstige vrees aan te kunnen tonen in het land waar hij een verzoek om internationale bescherming indient. Wat betreft het document dat u tijdens uw tweede verzoek op de DVZ omschrijft als een poging tot klachtnaarlegging in 2010 (groene map, stuk 5), dient opgemerkt te worden dat dit attest aangeeft dat u door de procureur werd uitgenodigd om u te verhoren in het kader van onderzoekshandelingen die werden opgedragen door een kantoor van het parket. Daaruit kan dan ook geenszins worden opgemaakt dat u toen zelf een klacht hebt proberen in te dienen. Bijgevolg is dit document niet in staat om aan te tonen dat u in 2010 geprobeerd zou hebben om een klacht neer te leggen tegen uw zakenpartner.”

Zoals tevens door de commissaris-generaal wordt aangegeven, benadrukt de Raad dat op een persoon die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, zoals verzoeker, de verplichting rust om van bij aanvang van de procedure alle nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek. De verzoeker om internationale bescherming dient zelf spontaan en zo spoedig mogelijk alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken. De bewijslast rust in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming. De opmerking van de commissaris-generaal dat verzoeker de vermelde zaken nergens ter sprake heeft gebracht tijdens zijn eerste verzoek, is dan ook pertinent.

Verzoeker citeert uit en herhaalt zijn verklaringen, en hij vult dit aan met een algemeen betoog. Vervolgens poneert hij slechts dat hij nochtans zijn mailbox kan tonen aan de verwerende partij zodat zij de originelen kan checken waarmee hij er echter niet in slaagt afbreuk te doen aan voormelde pertinente vaststelling.

De commissaris-generaal concludeert op grond van zijn vaststellingen in de bestreden beslissing terecht dat deze dan ook in ernstige mate afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de door verzoeker voorgehouden problemen met zijn zakenpartner.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk een gedegen onderzoek heeft gevoerd en afdoende rekening heeft gehouden met zowel de door verzoeker in het kader van huidig verzoek om internationale bescherming afgelegde verklaringen als de door hem neergelegde documenten. Verzoeker komt thans niet verder dan het voeren van een algemeen betoog waarbij hij algemene verzuchtingen uit, doch er niet in slaagt voormelde concrete motieven in een ander daglicht te stellen, laat staan te weerleggen. Het algemeen verweer vanwege verzoeker is dan ook niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn vluchtrelaas, te ontkrachten.

4.2. Wat betreft de overige motieven in de bestreden beslissing stelt de Raad vast dat verzoeker deze ongemoeid laat waardoor deze onverminderd overeind blijven.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 6 mei 2022, legt verzoekende partij een aanvullende nota neer met bijkomende documenten. Zij licht toe dat er een verklaring van de politie werd opgesteld waaruit blijkt dat zij veel problemen heeft gekend met haar vennoot en dat er zelfs ontvoeringspogingen zijn geweest. Voorts wijst verzoekende partij naar een klacht die zij indiende bij de politie. Zij besluit dat al deze nieuwe elementen haar vrees bevestigen en eveneens bevestigen dat er voor haar en haar familie geen sprake is van bescherming.

In haar aanvullende nota preciseert verzoekende partij dat het om de volgende documenten gaat:

“(…) een gezworen verklaring van een bevriend politieagent van cliënt (stuk 1). Deze bevestigt zijn problemen, tot zelfs de pogingen tot ontvoering toe.” en “een kopie van zijn klacht van 23 september 2010 (stuk 2)” waarbij zij eraan toevoegt dat *“gezien het een lange klacht betreft, kan de vertaling op heden nog niet worden bijgebracht (de vertaalster is hier nog mee bezig)”*.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij met die documenten en voormeld betoog ter zitting geen afbreuk doet aan hetgeen eerder met betrekking tot haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming (in voornoemde beschikking en de bestreden beslissing) werd vastgesteld.

Wat het door verzoekende partij per aanvullende nota neergelegde en hierin als stuk 1 aangeduide document betreft, met name een verklaring die een vriend van haar, een openbaar veiligheidsagent, op 14 juli 2021 ten overstaan van een notaris in San Salvador heeft afgelegd, wijst de Raad er op dat het loutere gegeven dat een vriend van verzoekende partij ten aanzien van een notaris summier de problemen aanhaalt die verzoekende partij tijdens haar verzoeken hier in België verklaarde te hebben gekend in haar land van herkomst, op zich geen bewijs van de waarachtigheid ervan vormt. Een dergelijke getuigenis van een bevriend persoon, opgesteld ten behoeve van verzoekende partij in het kader van haar verzoek om internationale bescherming, heeft een gesolliciteerd en subjectief karakter waardoor het document objectieve bewijswaarde ontbeert.

Het andere, door verzoekende partij als stuk 2 aangeduide document dat zij omschrijft als een kopie van een klacht van 23 september 2010, een klacht die dus van meer dan 12 jaar geleden dateert, is zoals verzoekende partij zelf aangeeft niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling, zodat het

document conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in overweging wordt genomen, aangezien de Raad geen kennis kan nemen van de precieze inhoud van het stuk (cf. RvS 11 maart 2009, nr. X (c)). Betreffende de uitleg van verzoekende partij dat het een lange klacht betreft en de vertaalster er nog mee bezig is, waardoor de vertaling ervan heden (nog) niet kan worden voorgelegd, beklemtoont de Raad dat het een document van 2010 betreft, waardoor die uitleg (anno 2022) dan ook niet kan worden aangenomen.

De Raad stelt vast dat bij de aanvullende nota nog een ander document werd gevoegd, doch dat dit stuk al eerder werd voorgelegd en hieromtrent in de bestreden beslissing op goede grond het volgende wordt geoordeeld, een vaststelling die verzoekende partij niet ontkracht of weerlegt: *“Wat betreft het document dat u tijdens uw tweede verzoek op de DVZ omschrijft als een poging tot klachtneerlegging in 2010 (groene map, stuk 5), dient opgemerkt te worden dat dit attest aangeeft dat u door de procureur werd uitgenodigd om u te verhoren in het kader van onderzoekshandelingen die werden opgedragen door een kantoor van het parket. Daaruit kan dan ook geenszins worden opgemaakt dat u toen zelf een klacht hebt proberen in te dienen. Bijgevolg is dit document niet in staat om aan te tonen dat u in 2010 geprobeerd zou hebben om een klacht neer te leggen tegen uw zakenpartner.”*

Verzoekende partij kan derhalve, gelet op het voorgaande, niet worden gevolgd in haar argumentatie ter zitting dat al deze nieuwe elementen haar vrees bevestigen en eveneens bevestigen dat er voor haar en haar familie geen sprake is van bescherming.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 6 mei 2022 opgenomen grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf december tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS